

Sygn. akt II Ca 1332/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Magdalena Bajor-Nadolska**

Sędziowie: **SSO Teresa Strojnowska (spr.)**

SSR del. Piotr Wilk

Protokolant: st. prot. sądowy Agnieszka Baran

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 grudnia 2014 r. w Kielcach

sprawy z powództwa B. S., S. S., W. S. (1), J. T., K. S. i H. T.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Starachowicach

z dnia 2 września 2014 r., sygn. I C 173/11

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. w punkcie I (pierwszym) kwotę 70.000 złotych zastępuje kwotą 40.000 (czterdzieści tysięcy) złotych, a w pozostałej części powództwo oddala; w punkcie II (drugim) kwotę 70.000 złotych zastępuje kwotą 40.000 (czterdzieści tysięcy) złotych, a w pozostałej części powództwo oddala; w punkcie III (trzecim) kwotę 40.000 złotych zastępuje kwotą 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych, a w pozostałej części powództwo oddala; w punkcie IV (czwartym) kwotę 40.000 złotych zastępuje kwotą 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych, a w pozostałej części powództwo oddala; w punkcie V (piątym) kwotę 40.000 złotych zastępuje kwotą 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych, a w pozostałej części powództwo oddala; w punkcie VI (szóstym) kwotę 25.000 złotych zastępuje kwotą 5.000 (pięć tysięcy) złotych, a w pozostałej części powództwo oddala; w punkcie IX (dziewiątym) w całości i zasądza od (...) S.A. w S. na rzecz B. S. kwotę 2.509 (dwa tysiące pięćset dziewięć) złotych tytułem kosztów procesu, koszty procesu między S. S., W. S. (1), J. T. i K. S. a pozwanym wzajemnie znosi oraz nie obciąża H. T. kosztami procesu; w punkcie XI (jedenastym) w ten sposób, że kwotę 10.250 złotych zastępuje kwotą 5.255 (pięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt pięć) złotych;

II. zasądza na rzecz (...) S.A. od B. S. i S. S. po 1.700 (jeden tysiąc siedemset) złotych, od W. S. (1), J. T. i K. S. i H. T. po 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1332/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 września 2014 roku, sygn. akt I C 173/11, Sąd Rejonowy w Starachowicach zasądził od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powodów: B. S. kwotę 70 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 września 2014 roku do dnia zapłaty (pkt I); S. S. kwotę 70 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 września 2014 roku (pkt II); W. S. (1) kwotę 40 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 września 2014 roku (pkt III); J. T. kwotę 40 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 września 2014 roku (pkt IV); K. S. kwotę 40 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 września 2014 roku (pkt V); H. T. kwotę 25 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 września 2014 roku (pkt VI), oddalił powództwo B. S., S. S., W. S. (1), J. T., K. S. i H. T. w pozostałym zakresie (pkt VII). Powództwo W. S. (2) Sąd oddalił w całości (pkt VIII). Nadto Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej tytułem kosztów procesu na rzecz: B. S. kwotę 7 117,57 zł; S. S. kwotę 3 617,57 zł; W. S. (1) kwotę 2 917,57 zł; J. T. kwotę 2 417,57 zł; K. S. kwotę 2 417,57 zł i H. T. kwotę 2 417,57 zł (pkt IX a-f). Dalej Sąd zasądził od W. S. (2) na rzecz strony pozwanej kwotę 2 400,00 zł tytułem kosztów procesu (pkt X). Sąd nakazał też ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Starachowicach kwotę 10 250,00 zł tytułem kosztów sądowych nieuiszczonych przez powodów B. S., S. S., W. S. (1), J. T., K. S. i H. T. (pkt XI) oraz odstąpił od obciążania W. S. (2) nieziszczoną opłatą od pozwu (pkt XII). (k. 472-473)

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 28 września 2010 roku pomiędzy S. a W. na drodze nr (...) miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego śmierć poniosła M. R.. Kierującym uczestniczącym w zdarzeniu pojazdem marki S. (...) nr rej. (...) był M. P., który miał zawartą umowę ubezpieczenia obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z (...) S.A. w S.. Sąd I instancji opisał okoliczności, w jakich nastąpił przedmiotowy wypadek. W szczególności, Sąd wskazał, że do zdarzenia doszło w wyniku niezachowania szczególnej ostrożności podczas jazdy w niesprzyjających warunkach, w tym przekroczenia dopuszczalnej prędkości przez M. P.. W dalszej kolejności Sąd Rejonowy poczynił ustalenia w przedmiocie relacji osobistych łączących każdego z powodów ze zmarłą M. R. oraz omówił to, jak jej śmierć wpłynęła na stan emocjonalno – poznawczy każdego z nich.

Sąd wskazał również, że ubezpieczyciel co do zasady uznał swoją odpowiedzialność odszkodowawczą za zdarzenie i na etapie likwidacji szkody wypłacił już po 30 000,00 zł rodzicom zmarłej, po 10 000,00 zł jej rodzeństwu oraz po 5 000,00 zł dla każdej babci.

W tym stanie faktycznym Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że powództwo B. S., S. S., W. S. (1), J. T., K. S. i H. T. jest zasadne w całości, zaś powództwo W. S. (2) jest w całości nieuprawnione. Sąd wskazał, że w sprawie nie było sporu co do okoliczności samego wypadku, w tym co do tego że wyłącznym sprawcą zdarzenia był M. P.. Niespornym było również to, że co do zasady powodom przysługuje zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę doznaną wskutek śmierci osoby najbliższej na podstawie art. 446 §4 k.p.c., natomiast strony odmiennie szacowały wysokość tej należności. W kolejnej części uzasadnienia Sąd Rejonowy przedstawił bardzo obszernie wywody teoretyczne, w których przedstawił kryteria mające wpływ na ustalanie wysokości zadośćuczynienia w przypadku śmierci członka rodziny. Następnie Sąd wskazał, że w jego ocenie doznana przez powodów krzywda powinna zostać zrekomensowana kwotami: po 100 000,00 zł dla B. S. i S. S. (rodziców), po 50 000,00 zł dla W. S. (1), J. T. i K. S. (rodzeństwa) oraz 25 000,00 zł dla H. T. (babci). Żądanie drugiej babci - W. S. (2) zgłoszone w niniejszym procesie Sąd uznał w całości za nieuzasadnione wobec już wypłaconej kwoty 5 000,00 zł.

W dalszej kolejności Sąd I instancji omówił relacje powodów ze zmarłą M. R. oraz skutki, które jej śmierć wywarła w psychice każdego z nich oraz w ich codziennym funkcjonowaniu jako okoliczności mające wpływ na wysokość należnego zadośćuczynienia.

W szczególności Sąd wskazał, że powódka B. S. (matka M. R.) na śmierć córki zareagowała szokiem, zaprzeczeniem i niedowierzaniem. Przez okres około miesiąca pozostawała w ciężkim stresie, a później pojawiły się jego dalsze skutki – problemy ze skupieniem się na pracy, drażliwość, trudności w uczestniczeniu w radosnych wydarzeniach czy w prowadzeniu rozmów o śmierci. Powódka często odwiedza grób córki, na jej wspomnienie staje się płacziwa, ma zaburzenia snu, cierpi na tzw. somatyzacje, czyli objawy nerwicowe przejawiające się dolegliwościami cielesnymi o podłożu emocjonalnym.

U powoda S. S. (ojciec M. R.) nastąpiła reakcja zablokowania emocjonalnego – wciąż tłumi w sobie żal i złość, nie pogodził się ze stratą córki. Nadal przeżywa żalobę, która ma cechy żaloby patologicznej. W konsekwencji rozwinęła się u niego nerwica reaktywna.

Powódka J. T. (siostra M. R.) także nie opanowała reakcji żaloby – wspomnienia zmarłej siostry wywołują u niej żal, płacz, tęsknotę. Powódka nie kontroluje tych emocji. Nasilił się u niej lęk o siebie i dziecko, zaburzone zostało poczucie bezpieczeństwa. Stan psychiczny powódki wywołał w jej małżeństwie przejściowe problemy. Utrwaleniu uległy reakcje nerwicowe w postaci zaburzeń lękowych, zwłaszcza lęk przed podróżowaniem samochodem – w przyszłości może przesadnie reagować na sytuacje zagrożenia, wyolbrzymiać niezagrażające bodźce.

Powódkę K. S. (siostra M. R.) łączyła ze zmarłą siostrą bardzo bliska więź – spędzały ze sobą dużo czasu. Na wspomnienie siostry powódka płacze, cały czas ją wspomina, ma z tej przyczyny kłopoty z zasypianiem, czuje się osamotniona. Czas przeżywania żaloby u K. S. przekracza czas trwania typowych reakcji w takiej sytuacji i określony został jako patologiczny.

Natomiast powódka W. S. (1) (siostra M. R.) jest małoletnia – ma obecnie 15 lat. Bardzo przeżyła śmierć siostry – przez dwa tygodnie po zdarzeniu nie chodziła do szkoły. Nie może pogodzić się ze stratą, czuje ciągły żal. W jej wieku trudno zaakceptować nagłą śmierć bliskiej osoby. Występują u niej objawy lękowe – strach przed samotnym spaniem, przed pojawieniem się obrazu nieżyjącej siostry. Dodatkową trudność dla powódki stanowił fakt nagłośnienia sprawy w mediach oraz ciągłe powracanie do zdarzenia w małej społeczności, w której mieszka.

Powódka H. T. (babcia M. R.), pomagała w wychowaniu wnuczki oraz wspierała ją finansowo podczas studiów. Utrzymywała z nią stały kontakt. Po jej śmierci odczuwa tęsknotę, cierpi na bezsenność. U H. T. wykształciło się irracjonalne poczucie winy, że to ona jako osoba starsza powinna umrzeć zamiast wnuczki.

Natomiast powódka W. S. (2) (babcia M. R.) ma obecnie 87 lat, choruje m.in. na miażdżycę. Ma problemy z poruszeniem, więc nie odwiedziła grobu zmarłej. Miała rzadki kontakt z wnuczką, mieszkała w znacznej odległości od M. R. i jej rodziny. W. S. (2) nie wykazuje cech patologicznej żaloby – oswoiła się ze śmiercią wnuczki. Nie bez znaczenia jest tu wiek powódki oraz choroba – cechy otępienia starczego, która upośledza krytycyzm, wyłącza ośrodki mózgu odpowiedzialne za emocjonalność wyższą, wywołuje zaburzenia pamięci.

Po rozważeniu wszystkich przesłanek, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że przyznane kwoty w sposób odpowiedni zrekompensują B. S. (1), S. S., W. S. (1), J. T., K. S. i H. T. krzywdę doznaną na skutek śmierci M. R.. Oddalił w całości żądanie W. S. (2) uznając, że wypłacona w postępowaniu likwidacyjnym kwota 5 000,00 zł stanowi odpowiednią kwotę zadośćuczynienia. Natomiast odsetki od zasądzonego zadośćuczynienia Sąd przyznał od daty wyrokowania. W końcowej części uzasadnienia Sąd I instancji omówił rozstrzygnięcia wydane w przedmiocie kosztów procesu oraz kosztów sądowych. (k. 482-508)

Apelację od powyższego wyroku w części, tj.: w pkt I co do kwoty 30 000,00 zł; w pkt II co do kwoty 30 000,00 zł; w pkt III co do kwoty 20 000,00 zł; w pkt IV co do kwoty 20 000,00 zł; w pkt V co do kwoty 20 000,00 zł; w pkt VI co do kwoty 20 000,00 zł oraz w pkt IX i w pkt X w całości wywiodło (...) S.A. w S.. Apelujący zarzucił Sądowi Rejonowemu:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 446 §4 k.c. poprzez jego błędną interpretację i przyjęcie, że odpowiednim zadośćuczynieniem dla B. S. i S. S. będą kwoty po 70 000,00 zł, dla W. S. (1), K. S. i J. T. kwoty po 40 000,00 zł oraz dla H. T. kwota 25 000,00 zł, podczas gdy w istocie są to kwoty rażąco wygórowane.

Skarżący zarzucił także na naruszenie prawa procesowego,

- art. 233 §1 k.p.c. poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów i poczynienie dowolnych ustaleń w sprawie, sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego zwłaszcza w zakresie rozmiaru krzywdy powodów.

Wskazując na powyższe zarzuty, strona pozwana wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa we wskazanym zakresie oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, ewentualnie

- o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. (k. 514-517).

Powodowie w odpowiedzi na apelację wnosili o jej oddalenie i o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, podnosząc, iż zasądzone kwoty nie są rażąco wygórowane lecz odpowiednie do rozmiaru krzywdy, stopnia i zakresu cierpień (k. 527)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oraz zarzuty w niej podniesione są uzasadnione i zasługują na uwzględnienie.

Według Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonując następnie oceny wiarygodności i mocy dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału zgodnie z treścią art. 233 §1 k.p.c. Dokonane przez Sąd Rejonowy na tej podstawie ustalenia w zakresie zaistniałego stanu faktycznego Sąd Okręgowy przyjął jako własne.

Natomiast uzasadniony okazał się zarzut strony pozwanej w zakresie, w jakim wskazywała naruszenie przez Sąd I instancji prawa materialnego, tj. art. 446 §4 k.c. poprzez zasądzenie zbyt wysokiego zadośćuczynienia na rzecz każdego z powodów.

Sąd Rejonowy przedmiotową kwestię omówił w sposób obszerny w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, jednak Sąd Okręgowy argumentacji tej w odniesieniu do powodów B. S., S. S., W. S. (1), J. T. i K. S. oraz H. T. w pełni nie podziela.

W szczególności, Sąd I Instancji nieprawidłowo ocenił zakres krzywdy doznanej przez powodów, który ustalany jest przy uwzględnieniu rodzaju więzi ze zmarłym i charakteru relacji łączących ich wzajemnie. Zgodzić należy się z apelującym, że przyznane powodom kwoty nie są adekwatne do stopnia urazu psychicznego, jaki wywołała u nich nagła śmierć członka bliskiej rodziny i sumy te nie mogą być uznane za stosowną, w rozumieniu art. 446 §4 k.c., rekompensatę za doznane w związku z tym tragicznym zdarzeniem cierpienie.

Nie kwestionowanym przy tym było to, że rodzinę łączyła silna, serdeczna więź, a rodzice zmarłej, jej siostry i babcia H. T. utrzymywali z M. R. częste kontakty. Jednak należało zwrócić uwagę na to, że w dacie zdarzenia M. R. była osobą dorosłą, miała własną już rodzinę (męża i dziecko), nie mieszkała w domu rodzinnym.

Nie ulega wątpliwości, że wskutek śmierci M. R., powodowie doświadczyli traumatycznych przeżyć, psychologicznie uzasadnionych. Wracające wspomnienia, tęsknota i świadomość nieodwracalnej straty, wpływają na obniżenie ich komfortu życia. Jednak nikt z rodziny nie korzystał z pomocy psychologa.

Należało zatem przyjąć, że B. S. i S. S. (rodzice M. R.) najdotkliwiej odczuli stratę córki, co jest naturalnym przy uwzględnieniu charakteru relacji pomiędzy rodzicami a dziećmi, występujących w prawidłowo funkcjonującej rodzinie. Nadal bardzo mocno przeżywają oni śmierć dziecka, ale trzeba też zauważyć, że żyją w wielopokoleniowej rodzinie i mają jeszcze trzy córki, w tym małoletnią W. S. (1). Zatem otoczeni są bliskimi osobami, których obecność pomaga w łagodzeniu pustki po śmierci M. R.. W tej sytuacji zasadnym jest ustalenie kwoty zadośćuczynienia w wysokości po 70 000,00 zł i przy uwzględnieniu już wypłaconych przez ubezpieczyciela sum po 30 000,00 zł dla każdego z nich - przyznanie im kwot po 40 000,00 zł. Taka kwota, w ocenie Sądu Okręgowego, w sposób odpowiedni wynagrodzi im niewymierną w zasadzie krzywdę.

Z kolei trzy siostry zmarłej: W. S. (1), J. T. i K. S. powinny otrzymać zadośćuczynienie wynoszące w sumie po 30 000,00 zł. A zatem ich żądania zgłoszone w niniejszym procesie uprawnione były co do kwot po 20 000,00 zł jako, że każda z nich otrzymała już 10 000,00 zł. Sąd Okręgowy nie neguje przy tym tego, że siostry łączyła bliska więź, a nagła śmierć M. R. wywołała u nich ból i poczucie niesprawiedliwości. Niemniej jednak raz jeszcze trzeba podkreślić,

że w dacie śmierci M. R. miała już własną rodzinę, a zatem to na mężu i dziecku koncentrowała się przede wszystkim w życiu codziennym, a kontakty z siostrami musiały pozostawiać na drugim miejscu.

Należy też zaznaczyć, że J. T. i K. S. także założyły własne rodziny, a wszystkie trzy siostry mogą liczyć na wzajemne wsparcie. Nie wykazano, aby bezpośrednią i jedyną przyczyną przejściowych problemów małżeńskich J. T. była śmierć siostry.

Małoletnia W. S. (1) nadal ma dwie starsze siostry, które mogą pomagać jej i opiekować się nią tak, jak M. R..

Co do powódki K. S. nie powołano żadnych nadzwyczajnych okoliczności, które uzasadniałyby przyznanie jej zadośćuczynienia wyższego niż pozostałym siostram.

Powódce H. T. jako babci zmarłej M. R., Sąd Okręgowy przyznał 5 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego obok kwoty 5 000,00 zł wypłaconej już przez stronę pozwaną. H. T. również dotkliwie przeżyła śmierć wnuczki, jednak część sygnalizowanych przez nią dolegliwości ma przede wszystkim związek z jej wiekiem i procesem starzenia się. Powódka wskutek zgonu M. R. nie została też pozbawiona opieki czy pomocy, gdyż znajduje wsparcie w licznej wielopokoleniowej rodzinie.

Natomiast żądanie sum przewyższających zasądzone zadośćuczynienie, tj. kwot przekraczających w przypadku: B. S. i S. S. – 40 000,00 zł, J. T., K. S. i W. S. (1) – 20 000,00 zł oraz H. T. – 5 000,00 zł ocenić należało jako rażąco wygórowane.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu pomiędzy powodami: S. S., J. T., K. S. i W. S. (1) a pozwanym (...) S.A. w S. Sąd Okręgowy wzajemnie zniósł w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c., gdyż strony poniosły je w podobnej wysokości oraz w zbliżonym procencie proces wygrały. B. S. i S. S. wygrali sprawę w 57% ($57\% \times 70.000 \text{ zł} = 40 000,00 \text{ zł}$), zaś roszczenia J. T., K. S. i W. S. (1) zostały uwzględnione w 50% ($50\% \times 40 000,00 \text{ zł} = 20 000,00 \text{ zł}$).

Na koszty te złożyły się wynagrodzenia pełnomocników procesowych obydwu stron ustalone w zakresie powództwa S. S. na kwotę 3 600,00 zł (§6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu; Dz. U. z 2013 roku poz.490) i w przypadku J. T., K. S. i W. S. (1) na kwotę 2 400,00 zł (§6 pkt 5 w/w rozporządzenia) oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. W. S. (1) uiściła też 500,00 zł opłaty od pozwu.

Natomiast koszty procesu pomiędzy B. S. i (...) S.A. w S. zostały wzajemnie rozdzielone również w oparciu o art. 100 zd.1 k.p.c. B. S. wygrała sprawę w 57%, zaś poniesione przez nią w postępowaniu przed Sądem Rejonowym koszty wyniosły 7 117,00 zł, w tym: opłata od pozwu 3 500,00 zł w myśl art. 3 ust. 2 pkt 1 i art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 roku poz. 1025 ze zm.), wynagrodzenie pełnomocnika procesowego 3 600,00 zł zgodnie z §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Strona pozwana była obciążona wynagrodzeniem pełnomocnika procesowego w tej samej kwocie 3 600,00 zł oraz 17,00 zł jako opłata skarbową od pełnomocnictwa. Powódce należało się zatem 4 057,00 zł ($57\% \times 7 117,00 \text{ zł}$), a stronie pozwanej 1 548,00 zł ($43\% \times 3 600,00 \text{ zł}$), co po wzajemnym skompensowaniu dało kwotę 2 509,00 zł ($4 057,00 \text{ zł} - 1 548,00 \text{ zł}$) przysługującą B. S..

W stosunku do powódki H. T. zaistniały przesłanki do odstąpienia na podstawie art. 102 k.p.c. od obciążania jej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu stronie pozwanej. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od reguły odpowiedzialności za wynik procesu. Zawiera on klauzulę generalną i nie konkretyzuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawiając ich kwalifikację sądowi przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy sądowi (por. m.in. post. SN z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73, LEX nr 7366). Należy

podkreślić, że sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do niego należy decyzja, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępianie, a jeśli tak to, w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór (por. uzas. wyr. SN z dnia 19 maja 2006 r., sygn. akt III CK 221/05, LEX nr 439151; uzas. wyr. SN z dnia 3 lutego 2010 roku, sygn. akt II PK 192/09, LEX nr 584735; post. SN z dnia 18 kwietnia 2013 roku, III CZ 75/12 LEX nr 1353220).

W rozpoznawanej sprawie taka decyzja procesowa była podyktowana przede wszystkim charakterem roszczenia zgłoszonego przez powódkę i celem, jakiemu ma służyć przyzna jej suma pieniężna. Zatem pomimo tego, że żądanie powódki okazało się uzasadnione jedynie w części, Sąd Okręgowy uznał, że byłoby sprzeczne z zasadami słuszności, gdyby miała ona z zasądzonej sumy zwracać koszty postępowania stronie przeciwnej. Tym bardziej, że H. T. jest osobą w zaawansowanym wieku, dotkniętą różnymi schorzeniami, a utrzymuje się z niewielkiej emerytury.

W związku z tym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Starachowicach kwotę 5 255,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych uwzględniając także wynik sporu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 §1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie I (pierwszym) kwotę 70 000,00 zł zastąpił kwotą 40 000,00 zł i w pozostałej części powództwo oddalił; w punkcie II (drugim) kwotę 70 000,00 zł zastąpił kwotą 40 000,00 zł i w pozostałej części powództwo oddalił; w punkcie III (trzecim) kwotę 40 000,00 zł zastąpił kwotą 20 000,00 zł i w pozostałej części powództwo oddalił; w punkcie IV (czwartym) kwotę 40 000,00 zł zastąpił kwotą 20 000,00 zł i w pozostałej części powództwo oddalił; w punkcie V (piątym) kwotę 40 000,00 zł zastąpił kwotą 20 000,00 zł i w pozostałej części powództwo oddalił; w punkcie VI (szóstym) kwotę 25 000,00 zł zastąpił kwotą 5 000,00 zł i w pozostałej części powództwo oddalił; w punkcie IX (dziewiątym) w całości i zasądził od (...) S.A. w S. na rzecz B. S. kwotę 2 509,00 zł tytułem kosztów procesu; koszty procesu między S. S., W. S. (1), J. T. i K. S. a pozwanym wzajemnie zniósł oraz nie obciążył H. T. kosztami procesu; w punkcie XI (jedenastym) w ten sposób, że kwotę 10 250,00 zł zastąpił kwotą 5 255,00 zł (pkt I wyroku).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądając na rzecz (...) S.A. w S. od B. S. i S. S. po 1 700,00 zł i od W. S. (1), J. T. i K. S. i H. T. po 1 200,00 zł.

SSO T.Strojnowska SSO M.Bajor-Nadolska SSR P.Wilk (del.)